

אגדת

פרת-משה-רבעו

אנניק לאבאן

לפני שנים רבות לפרות-משה-רבנו לא היו
כלל נקודות. הגב שלהן היה רק אדום, בלי כל
סימן נוסף.

כאשר הן רדפו אחרי כנימות עץ בגן
אפשר היה לחשוב שאלה דובדבנים
קטנים.
העורבים טעו לעתים קרובות
והטרידו אותן ולפעמים אפילו בלעו
אותן.

**לפרות-משה-רבנו נמאס, אך
מה לעשות נגד הטבע? הן היו
אדומות ותשארנה אדומות. כך
חשבו כולן. פרט לאחת, קי,
השובבה ביותר.
מיום הולדתה קי חיה בפחד
שפעם תתפוס אותה אחת
הציפורים השחורות
שהסתובבו מעל ראשה.
היא החליטה למצוא פתרון.**

תחילה ניסתה להתייעץ עם חפרפרת.
"טוק, טוק, טוק גברת חפרפרת. זו אני פרת-משה-רבנו. אולי
תוכלי לייעץ לי?" היא הסבירה את הבעיה. החפרפרת יצאה
מהמנהרה שלה, הסתירה את עיניה אחרי משקפי שמש כבדים
ואמרה "אם תרצי להתגונן בפני עורבים עשי כמוני. חפרי מנהרה
והמשיכי לחיות תחת האדמה."
התשובה לא שכנעה את קי,
כי היא אהבה את אור השמש.

לכן הלכה לשאול את החילזון. החילזון
הוציא קרן אחת, אחר כך שניה, ואחר
כך את כל גופו.
"כן גם לי יש בעיות עם העורבים. את
צריכה לברוח. אני לא יכול לעשות זאת"
והוא נכנס חזרה לביתו.

היא ראתה חרגול על ענף עץ התפוח. "טיק, טיק, מר חרגול, זו אני, פרט-משה-רבנו. אני מחפשת רעיון איך להישמר מעורבים. תאר לעצמך, הם רוצים לבלוע אותי כי חושבים כי אני דובדבן!"
החרגול התחיל לצחוק. "ידידתי, הדרך היחידה היא לברוח.
תתאמני קצת, תפתחי את שרירי הרגליים שלך, ועשי כמוני."

הוא קפץ גבוה
ונעלם בשמיים.

קי הייתה מיואשת. אף אחד לא
התעניין בבעיה שלה.
היא זחלה בעצב לאורך ענף של ורד
עד שפתאום ראתה עין שחורה ענקית
מוקפת באדום, שהביטה עליה.
היא התחילה לרעוד מפחד.

ולמי הייתה שייכת עין זו?
היא קיבלה תשובה רק
כאשר הפרפר התעופף על
כנפיו אדומות שלו
מקושטות בשתי עיניים
גדולות ושחורות.
"זהו הפתרון" חשבה קי.

היא הלכה ישר לזיקית, שבאותו הזמן
עוד לא תפסה חרקים קטנים. הזיקית
ישבה בביתה שבין פרחי הגן.
"טיק, טיק, טיק, גברת זיקית. זו אני,
פרת-משה-רבנו. אני זקוקה לשירותים
שלך.

היא ביקשה שהזיקית תצייר לה שתי
עיניים שחורות על הגב, כדי להפחיד את
העורבים.

"אבל הגב שלך כל כך רחב!
מוטב שאצייר עליו כמה
נקודות שחורות. סמכי על
אומן." הזיקית לקחה מכחול
וציירה שבע נקודות שחורות
על גבה של קי.

כאשר קי חזרה לבית שלה, כל
הפרות-משה-רבנו התפלאו ממנה
והחליטו לחקות אותה. נוצר תור
ארוך לפני ביתה של הזיקית.

היא עבדה ימים על ימים. ובסוף
לא נשארה אף פרת-משה-רבנו
בלי נקודות שחורות ויפות.
ומי היה המופתע ביותר?
העורב כמובן. הוא היה צריך
לחכות עד הקיץ כדי למצוא לו
דובדבנים אמיתיים.